

**D
R
O
B
I
Ž**

ŠOLSKO LETO 2015 / 2016

ŠTEVILKA 1

**DROBIŽ je šolsko glasilo učencev
od 3. do 5. razreda**

OŠ FRANCETA PREŠERNA KRANJ,

Podružnica Kokrica

UREDNIŠKI ODBOR:

**Ema Jerala, Tinkara Zupančič,
Iza Mrgole, Ajda Rutar,
Pika Delavec, Žiga Miklavčič,
Filip Tepina Cvijanović**

Mentorica: Anita Žibrek, prof. RP

**LOKACIJA IN DATUM IZDAJE
DROBIŽA:**

Kokrica, junij 2016

Slika na naslovnici:

Lovro P. O., 4. c

Namesto uvoda ☺

Janus po koncu treninga Petru Prevcu:

»A si ti normalen! Vprašam te, si normalen?!«

Peter: »Ja, kaj pa je? Zakaj?«

Janus: »A ti ne veš, kako se pristane. A ne znaš pristat? A naj mene kap zadane gor, ali kaj?!«

Peter: »Zakaj se dereš, saj sem pristal tam, kjer je tabla z mojim mestom...«

Janus: »Kakšna tabla?!«

Peter: »Piše PP.«

Janus: »Bučman! Ta tabla ne pomeni Peter Prevc! Ta tabla pomeni parkirni prostor!"

Vaš Drobiž

DROBIŽ

Moj najljubši šport – smučarski skoki

Izvirajo iz Norveške. V smučarskih skokih se skakalec spusti po zaletišču in skuša poleteti čim dlje. Poleg daljave se v končno oceno zapiše tudi slog skakalca in vetrovne razmere. Tekmovanja potekajo na malih in velikih skakalnicah ter letalnica, kjer tekmovalci poletijo tudi čez 200 metrov.

Svetovni rekorder je Anders Fannamel, ki je lansko sezono poletel 251,5 metra. Tudi jaz treniram smučarske skoke in moj osebni rekord je 9,5 metra. Treniramo na Gorenji Savi. Trenutno skačem na skakalnici velikosti 7 metrov. Pozimi treniramo na snegu, poleti pa na umetni travi. Kondicijske treninge imamo v telovadnici. Imeli smo tudi že prvo tekmo. Spremljal sem tudi svetovni pokal, kjer je Peter Prevc letos osvojil veliki kristalni globus za najboljšega tekmovalca v sezoni in mali kristalni globus v poletih, ki ga dobi najboljši letalec. Zadnje tekme so bile v Sloveniji, v Planici. Poleg Prevca so bili letos najboljši skakalci na svetu še: Severin Freund, Michael Hayboeck, Kenneth Gangnes in Stefan Kraft. Jaz sem navijal za Petra Prevca, ki je letos osvojil zlatega orla za zmago na novoletni turneji, bil pa je tudi svetovni prvak v poletih. Njegov osebni rekord je 250 metrov. Zelo rad gledam tekme in se veselim slovenskih uspehov.

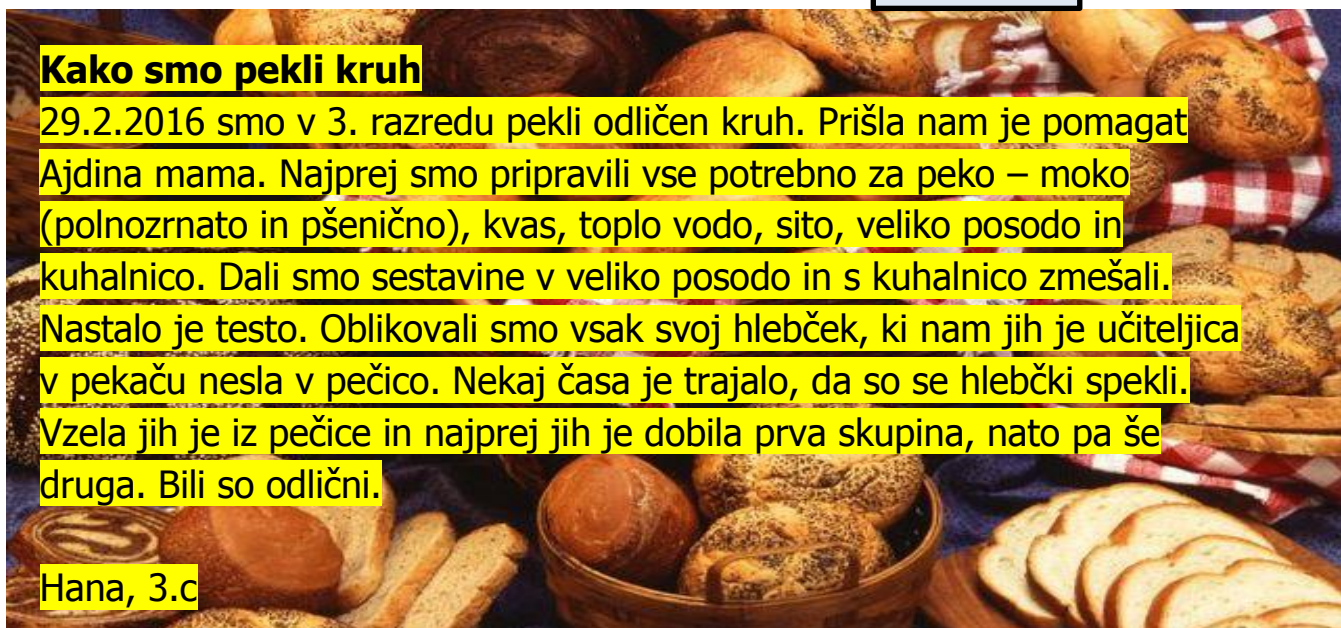
Drejc, 3.č

Črt, 3.c

Kako smo pekli kruh

29.2.2016 smo v 3. razredu pekli odličen kruh. Prišla nam je pomagat Ajdina mama. Najprej smo pripravili vse potrebno za peko – moko (polnozrnato in pšenično), kvas, toplo vodo, sito, veliko posodo in kuhalnico. Dali smo sestavine v veliko posodo in s kuhalnico zmešali. Nastalo je testo. Oblikovali smo vsak svoj hlebček, ki nam jih je učiteljica v pekaču nesla v pečico. Nekaj časa je trajalo, da so se hlebčki spekli. Vzela jih je iz pečice in najprej jih je dobila prva skupina, nato pa še druga. Bili so odlični.

Hana, 3.c

Ajda, 5.c

Več let brez elektrike

Nekega pomladnega dne je naenkrat zmanjkalo elektrike. Najprej smo se spraševali, kaj se dogaja. Po radiu, ki je deloval na baterije, smo izvedeli, da je razneslo planet Jupiter. Ob eksploziji je prišlo do tako močnega sevanja, da so vse naprave, ki delujejo na elektriko, bile naenkrat uničene. Na Zemlji so nam ostale samo še baterije, pa še teh je hitro zmanjkalo. Kar na lepem smo pristali v kameni dobi. Svetili smo si s svečami, kuhali na plamenih in posedali ob tabornem

ognju. Nekaj časa sem mislil, da ne bom preživel brez televizije in računalnikov. Ampak ni bilo drugega, saj sem odkril toliko drugih zabavnih reči, ki jih lahko počnem. Raziskoval sem naravo, nabiral gozdne sadeže, lovil ribe in spoznaval živali. Otroci smo se veliko vozili s kolesi in igrali družabne igre. Naučili smo se živeti brez elektrike. Do sedaj sem prebral že toliko knjig, kot še nikoli do sedaj. Zanima me, kaj se bo prikazalo na televiziji, ko bo spet elektrika. Mogoče pa je nikoli več ne bo, bomo videli. Pravzaprav elektrike sploh ne pogrešam več tako močno, skoraj sem že pozabil, za kaj jo potrebujemo. Vsi ljudje na Zemlji smo ugotovili, da se da preživeti tudi brez elektrike in računalnikov.

Gal, 5.č

Ko odrastem, bom znanstvenica

Ko odrastem, si želim postati znanstvenica. Še posebej me zanima vesolje. Rada bi raziskovala vesolje tudi zunaj naše galaksije. Doma imam kar nekaj knjig o vesolju, planetih, galaksijah in o podobnem. Naredila sem že tudi model našega osončja.

Delala bi v laboratoriju in od tam opazovala vesolje in zvezde. Vem, da če želiš postati znanstvenik, se moraš veliko učiti in zelo veliko znati. Končati moraš številne šole, vse moraš opraviti zelo uspešno.

To delo je sicer res zelo zahtevno, a če ti je kaj res zelo všeč, lahko to tudi uresničiš.

Jona, 4.c

Čebelica Loti

Čebelica Loti se prebudi
in kot blisk na delo odleti.
Po rožicah počasi leta
in se čudi kot včasih teta Meta.

Loti, glej, kaj je to!
Ah, bil je le metuljček Bo.
K rožam nazaj zdaj se odpravi
in na vse prav lepo pozabi.

Nektarja ima za cel mošnjček,
zato leti kot zlat konjiček.
Dela tisoč in še eno stvar,
da domov prinese čebelji dar.

Doma pa leže v posteljo,
v posteljo čebeljo.
Kot top, ki se izstreli,
tako hitro čebelica zaspi.

Mark Erik, 4.č

Bodoči arhitekti in gradbeniki so na lego krožku sestavili lego nebotičnik, visok 2,48m. Na vrhu je tudi restavracija s fantastičnim razgledom. Nebotičnik ima 43 nadstropij.

Dedek mi pripoveduje

Dedek mi je povedal, da jih je bilo v družini enajst. Imel je sedem sester in enega brata. Njegova sestra je umrla pri enem letu starosti zaradi oslovskega kašlja, njegov brat pa zaradi zastrupitve s tetanusom. Po navadi so jedli skromno – krompir, polento in mleko. Enako je bilo tudi z oblačili in obutvijo. Imeli so le eno obleko in ene čevlje za celo leto. Za doma so imeli bolj slabo in zašito obleko, hodili pa so večinoma bos. Moj dedek je izgubil očeta, ko je bil star 19 let in je moral opravljati vsa dela na kmetiji. Skrbel je za bolno mamo in za mlajšo sestrico. Danes živijo še štirje.

Babica mi pripoveduje

Babica mi je povedala, da je bila edinka, ker sta se starša pozno poročila. Mama je bila invalid, zato je delala samo doma na kmetiji. Očka je bil od nje starejši 15 let, zato, ko se je moja mami rodila, je bil že v penzionu. Jedli so večinoma krompir, fižol in solato. Ker je bila babičina mami šivilja, je doma sama šivala oblačila. Med vojno je šivala tudi partizanom. Živeli so v hiši, ki je stala na mestu, kjer sedaj stoji naša hiša. Poleg hiše je bil majhen hlev, kjer je domoval pujs in kokoši. Njena najboljša prijateljica je bila Florinkova Olga, ki je še vedno naša soseda. Po domače se je hiši reklo »Pr poležet«. Babica ne ve, od kod izvira to ime.

O dedku in babici je pripovedoval David, 5.č

Učiteljice ni bilo v šolo

Živijo, sem Lili. Predstavila vam bom nenavaden dan, ko učiteljice ni bilo v šolo.

Zjutraj sem vstala in se oblekla. Pojedla sem zajtrk in pripravila torbo. Ob osmih sem se z avtobusom odpravila v šolo. Ko sem vstopila v razred, je bil tam že kaos. Sošolke so paničarile, kje je učiteljica. Ko smo se umirili, se je začel pouk. Spraševali smo se, kje je učiteljica. Odločili smo se, da se bomo igrali igro. Minile so štiri ure. Nato sem šla na kosilo. Tistikrat je bilo ravno moje najljubše kosilo - palačinke z marmelado. Naslednjo uro je bil šport, zato smo šli v telovadnico. Seveda smo se le lovili. Kasneje smo vadili za glasbeni nastop. Najprej so bili na vrsti fantje z rimami, nato pa punce s petjem in plesom. Bili smo dobri. Zadnja ura je bila matematika. Sami smo si zastavili vsak po tri račune in jih izračunali. Še nekaj malega smo napisali in tako končali.

Na koncu pa je v učilnico pridvela učiteljica. Vsa zmedena nam je povedala, da je popolnoma pozabila na čas in da je bila v tujini pri svojih starih starših. Pogledala je na tablo. Tam so bili rešeni računi in razlage o samostalnikih. Zelo nas je pohvalila in rekla, da bi lahko kdaj imeli pouka prost dan. Za nagrado je dala vsakemu pest bombonov. Oblekli smo se in počasi šli na igrala, na katerih delamo nalogo vsak dan.

Maruša, 5.č

DROBIŽ

Nik, 5.C

Starše poslal v šolo in šel

Nekega dne se je meni in mojima staršema res nekaj čudnega zgodilo.

Zjutraj sem se zbudil in čakal, da moja starša odideta v šolo namesto mene. Prosil sem ju, naj

pustita kreditno kartico doma, ker jo v šoli lahko ukradejo. Ko sta odšla, sem šel v trgovino po sladke in slane prigrizke ter pijačo. Kupil sem tudi *iPad pro* za poslušanje glasbe. Prišel sem domov, ko je zazvonil telefon. Klicali so iz šole, ker sta moja starša dobila tridnevni pripor zaradi razbitega okna v telovadnici. Ves vesel sem v roke vzel telefon in poklical sošolce in sošolke na zabavo. Vsi so prišli. Poslušali smo glasbo, plesali in se šli 'flašo resnice'. Pogledali smo si tudi film *Družina 2*. Gostje so čez čas odšli, jaz pa sem pospravil. Kmalu so prišli moji starši. Niso ugotovili, da sem imel zabavo. Celo pohvalila sta me, da sem lepo pospravil. Rekla sta mi, da v šolo ne bosta več hodila. Jaz pa sem bil vesel, če bi se to še kdaj ponovilo, ker sem se imel enkratno.

Mašs, 5.Č

Plezanje

Moj najljubši šport je plezanje. Hodim na Belo v Prova center vsak torek. Imam učitelja Nejca, včasih pa učiteljico Meto. Plezamo v dvoranah ali na prostem.

V dvorani odrasli potrebujejo plezalne čevlje in prah, ki se mu reče magnezij. Namažeš si roke, da ne drsijo.

Potrebujejo tudi plezalni pas, s katerim se pripnejo, da so varovani. Mi, otroci, pa imamo samo copate. V dvorani je stena, ki ima dva previsa, oprimke in stope. Poznamo manjše in težje. Manjše težje držimo, ker nimajo jamic, ki jih večji imajo. Zelo pomembno pa je, da se na začetku dobro ogrejemo in na koncu raztegnemo, da nas ne bolijo roke. Na prostem plezamo po skalnatih hribih. Nekateri plezajo sami, drugi pa z vodniki ali inštruktorji. V Sloveniji imamo nekaj zelo dobrih plezalcev - Mina Markovič je svetovna prvakinja. Plezanje je res zelo zabaven šport.

Neža,
3.C

DROBIŽ

Ko so se četrtošolci lani septembra vrnili s tabora na Debelem rtiču, so bili zelo zadovoljni.

Takole so povzeli, kaj so zanimivega počeli in kako so se imeli:

- **Najbolj všeč mi je bilo kopanje v notranjem bazenu. Bivali smo v paviljonu, ki se je imenoval Morska zvezda. Bil je lep in udoben.** (Erik)
- **Enkrat mi je kosilo padlo na tla. Dal sem ga muc, ki je ravno prišla mimo.** (Gašper)
- **Spoznala sem štiri nove prijateljice iz Kranja.** (Tajda)
- **S štirimi sošolci smo iz mivke zgradili grad.** (Vid)
- **Enkrat smo zvečer plesali zunaj.** (Klavdija)
- **Imeli smo uro vrtnarstva, ki ga je vodila vrtnarka Nataša. Videli smo zelo posebne rastline.** (Tia)
- **Najbolj mi je bil všeč lov za zakladom. Ko smo se razvrstili po skupinah, smo začeli iskati zapisane stvari. Sicer naša skupina ni zmagala, ampak smo se vseeno zabavali.** (Jona)
- **Nisem vedela, da sem zmožna plavati do boj in nazaj. Končno sem se naučila dobro plavati.** (Maja)
- **Razgled na Debelem rtiču je čudovit.** (Katjuša)
- **Nikoli še nisem videl igral, narejenih iz avtomobilskih**

gum. Na Debelem rtiču pa jih imajo. Všeč mi je bil tudi drevored. (Anej)

Čarovnica

(domišljajska pripoved)

Nekje živi družina, ki ima pri hiši sedem prekel in zelo veliko bilk. V hiši živi mati z dvema otrokoma, oče jim je umrl. Dečku je ime Luka, deklici pa Maja. Oba hodita v peti razred. Mati je čarovnica, vendar otroka tega ne smeta izvedeti. Tudi oče je bil čarovnik, pa je tudi to morala ostati skrivnost.

Materina skrivna soba je na podstrešju, kjer ima napoje, požrešno škatlo, orgle za nesrečo, letečo metlo in še vse drugo, kar potrebuje čarovnica. Ko sta otroka v šoli, gre mati pogosto na podstrešje. Vzame baklo in se začne vzpenjati po stari lestvi, pri tem pa vidi pajke, miši, podgane. Ko pride gor, mora skozi labirint in tako pride do skrivne sobe. Odpre vrata in si obuje cikle ter gre do čarobne krogle, ki je pokrita s črnim prtom. Tokrat je na prtju z rdečo napisano FENIKS. Odgrne prt in v krogli vidi ujetega feniksa v kletki. Odloči se, da ga reši. Gre čez gore, visoke kot je Triglav, čez reko, dolgo šestindvajset kilometrov in čez tako vročo puščavo, da na vsako minuto nujno potrebuješ en liter vode, če hočeš preživeti. Končno v resnici pride do ujetega feniksa in ga spusti iz kletke. Feniks se ji zelo lepo zahvali.

Medtem prideta otroka iz šole in opazita vrata, ki jih še nikoli prej nista videla. Odpreta jih in vidita baklo. Vzameta jo in že se podata skozi vhod. Na koncu dolgega hodnika vidita staro lestev. Splezata po njej in se uspešno prebijeta skozi labirint. Zatem opazita vrata in vstopita. Ravno v tistem trenutku se njuna mati pričara nazaj v tisto temačno sobo.

Postane jima vse jasno, mati pa jima vse natančno razloži in jima zabiča, da tega ne smeta nikomur povedati.

Pika Tomaja, 4.č

Razsvetljava s poljubom

(domišljajska zgodbica)

Nekoč, predavnimi časi, je živel vilinec. Živel je še pred dinozavri in pred jamskimi zvermi.

Neka mravlja mu je obljubila, da mu bo izpolnila njegovo največjo željo. Ta želja pa se je glasila: s poljubom razsvetliti ves svet.

Vilinec je namreč že dolgo iskal kako vilinko, ki bi mu bila namenjena.

Nekega dne pa je obupal. Tudi mravlji ni več verjel, da mu lahko izpolni

željo. Ko je hodil proti domu, je srečal svojega učitelja fizike. Ker vilinec ni maral fizike, tudi učitelja ni preveč oboževal. Sploh se ni menil zanj, kar odletel je proč.

Sicer je pa že vseskozi mislil, da ta učitelj ni Zemljan.

Nekaj čudnega je bilo na njem. Kar naenkrat se je pred njim spet pojavila mravlja in mu dejala: »Obrni se, nekaj boš zagledal!« Nato je izginila. Vilinec se je spraševal: kdo, kaj, zakaj. Potem se je res obrnil in

namesto učitelja fizike zagledal prelepo vilinko. Iznenada je padla noč na Zemljo in vilinec jo je hitro poljubil. Resnično je razsvetlil cel svet.

Tjaša, 5.č

Sanje o mravlji

Bila je že tema in prižgala se je ulična razsvetljava. Odpravil sem se spat in se kmalu pogreznil v sanje...

V razred je stopil učitelj in začel razlagati nekaj o zemeljski skorji. Trudil sem se, da bi sledil učitelju, a moja pozornost je zmotila mravlja, ki je lezla po robu moje mize. Prijatelj, ki je sedel poleg mene, je mravlji ponagajal in jo pihnil na tla. Tam je bila v hudi nevarnosti, saj je učitelj neprestano hodil gor in dol. Žalostno me je gledala in me prosila, naj jo rešim. Obljubil sem ji, da ko bo zacingljal šolski zvonec, jo odnesem ven. Ko sem hitel reševati mravljo, me je nekdo poljubil na lice. Takrat sem se zbudil in videl, da sanjam. Ob meni je stala mama in rekla, da je čas, da vstanem in se odpravim v šolo.

Gašper, 4.č

Izabela, 4.č

Sanje modrih hlač

(domišljajska zgodba)

V omari tete Pavle so bile čisto zapuščene modre hlače. Teta Pavla jih, odkar je kupila nove zelene kavbojke, ni hotela več nositi. Po eni strani to modrim hlačam ni bilo všeč. Češ, kaj se pa to pravi zapustiti tako lepe hlače v omari samo zaradi tega, ker si kupil nove in se ti tiste zdijo lepše. Po drugi strani pa jim je bilo to celo všeč, ker so imele veliko časa za počivanje in spanje.

No, ko smo že pri spanju, tem hlačam so se velikokrat sanjale nenavadne sanje. Pa vzemimo na primer tele sanje:

Zložene v omari so začutile nekakšno moč v hlačnicah. Naenkrat so zmogle same vstati! Odrinile so vrata omare, tako da so le-ta glasno zaškripala. Medtem je teta Pavla v spodnjem nadstropju gledala televizijo. Zaslišala je to škripanje in takoj jo je preplavila radovednost. Hitro je stekla v gornje nadstropje. Tam je na svoje veliko začudenje opazila hodeče hlače. Skoraj bi jo zadela kap. Zakričala je: »Duh!« Nato je stekla iz hiše, se nikoli več vrnila vanjo.

Ko so se hlače zbudile, pa so si mislile: »Kako fino je biti 'nezaposlen'.

Tako lepo
lahko
sanjaš!«

Erik, 4.č

Lovro,
4.C

Maja, 4.c

Neja,
4.C

Bili smo na izletu

(doživljajski spis)

Bili smo na izletu v Ljubljani. Parkirali smo v parku Tivoli in se po sprehajalni stezi napotili v center Ljubljane.

Najprej smo se ustavili v Operi, kjer smo kupili karte za predstavo Orfej v peklu, ki sta jo mami in ati enkrat že gledala. Tam sem videla zelo lepe kostume, ki jih uporabljajo igralci v operi. Moj ati je imel na tem izletu s seboj knjigo o ustanovah v Ljubljani. V njej smo prebrali tudi nekaj pomembnih stvari o Operi. Šli smo naprej do Prirodoslovnega muzeja. Na klopci pred muzejem smo pomalicali. Ati nam je pokazal, kje je parlament, ki ga varuje policist. Od daleč smo že videli Cankarjev dom, v katerem sem bila že na veliko predstavah. Šli smo mimo palače, kjer biva predsednik, do ostankov stare Emone. Skozi ograjo smo opazovali ostanke stare cerkve in krstilnice iz rimskih časov. Spomnili smo se, da je v bližini picerija Parma. To je najstarejša picerija v Sloveniji. Tam so pice začeli peči že leta 1973. Šli smo vanjo, jaz sem naročila pico Neptun. To je moja najljubša pica. Nato smo šli po isti poti nazaj do parka Tivoli, kjer smo se ustavili na igralih. Bratec se je spuščal po toboganu, sama pa sem se skrivala po tunelih. Ati je ugotovil, da je v Tivoliju tudi igrišče za mini golf. Odigrali smo igro mini golfa. Sama sem to igro igrala prvič in bila sem navdušena. Ker je bratca začelo zebsti, smo predčasno končali partijo mini golfa in odšli domov.

Imela sem se zelo lepo, ker sem spoznala veliko novih stvari in ker sem jedla v moji najljubši piceriji Parma.

Ajda, 4.c

Maruša, 5.č

Marcel, 3.č

Bela kača

(Pravljica)

Pred davnimi časi je za devetimi gorami živel oče, ki je imel bolno ženo. Imel je tudi dva sinova, žena je bila noseča. Čez sedem tednov je rodila tretjega otroka in umrla.

Ko je tretji sin odrasel, je kraljeva hči izgubila svojo belo kačo. Kralj je razglasil, da kdor najde kačo, dobi princeso za ženo. To je slišal tudi oče teh treh sinov in jim povedal novico.

Rekel je, naj gredo iskat belo kačo kar vsi trije. Prvemu in drugemu sinu je dal za na pot vsakemu svojega konja, tretjemu pa je dal le kozico, ker ni imel toliko konjev. Vsakemu je dal za na pot malo grozdja, kruha in vode.

Vsak sin je šel po drugi poti. Prvi sin v vas, drugi je zavil v planine, tretji sin v gozd.

Ko je tretji sin hodil po gozdu in se je že večerilo, je šel k drevesu, ki je imelo vrata. Potrkal je. Odprla mu je neka gospa. Vprašal je, ali lahko tam prenoči. Rekla mu je, da lahko. Ko se je zbudil, je kuhala zajtrk. Dejala je, da gotovo išče belo kačo in da mu lahko pomaga.

Vprašal jo je, če lahko nahrani še njegovo kozico. Potem sta šla ven iskat kačo.

Medtem je prvi sin spal, ko pa se je prebudil, je šel takoj naprej iskat kačo. Drugi sin pa sploh ni počival, ampak jo je ves čas iskal. Njihov oče je vmes zbolel.

Princesa, ki naj bi kmalu dopolnila sedemnajst let, je pa ves čas jokala. Najmlajši sin je slednjič s pomočjo gospe zagledal belo kačo. Tri ure jo je lovil in jo na koncu le ulovil. Medtem se je prvi sin odločil, da gre rajši v gozd. Ko je videl tretjega, ki nosi belo kačo proti gradu, ga je pričel

Iza, 5.č

DROBIŽ

loviti. Tretji sin je končno pritekel do kralja in mu izročil belo kačo. Princesa je nehala jokati in je objela tretjega sina. Kralj je rekel, da se lahko kadarkoli poroči z njegovo hčerko.

Tretji sin je prosil, da dajo zdravila za njegovega očeta, ker mu je starejši brat povedal, da je bolan. Dobil jih je in oče je ozdravel. Gospa iz hišice v drevesu se je kmalu srečno poročila, drugi sin pa je umrl, ker je tako neutrudno iskal belo kačo, da je pozabil jesti in piti. Prvi sin je našel ljubezen nekje drugje, tretji se je zelo srečno poročil s princeso. Dobila sta tri punčke.

Bela kača pa mogoče živi še danes.

Julija, 4.c

Šolski novinarji so potrkali na vrata učilnic 4. c in 4. č razreda. Nekateri učenci so z veseljem odgovorili na njihovo 'pravljичno' vprašanje, kateri junak bi postali, če bi se 'zares' znašli v kaki pravljici, stripu, zgodbi in podobno.

Kaj bi torej bili, predvsem pa je dobro vedeti še, zakaj:

- Peter Klepec, da bi bil močan vsaj toliko kot on. (Tibor)
- Čarovnica, da bi po potrebi začarala vse mogoče. (Tajda)
- Vila Malina, ker je res najlepša vila. (Maja)
- Če bi bil Harry Potter, bi lahko koga začaral. (Jaka)
- Zlati škorpion, ker ima trd oklep. (Andraž, 4.c)
- Kapitan Gatnik, ker je dobra oseba. (Andraž, 4.č)
- Všeč mi je Super plenička, ker je bil močan. (Lovro T.)
- Kakršnakoli dobra vila bi bila, ker so mi vse takšne vile všeč. (Jona)
- Kosovir, tisti iz berila, ki ima letečo žlico, na kateri rastejo paradižniki. (Ažbe)
- Marsovček, da bi živel lahko tudi na Marsu. (Lovro P.O.)
- Zelo všeč so mi samorogi, ker so podobni konjem. Spremenila bi se v to žival. (Pika Tomaja)
- Profesor Raws, ker je prijazen in hkrati zloben. (Mark Erik)

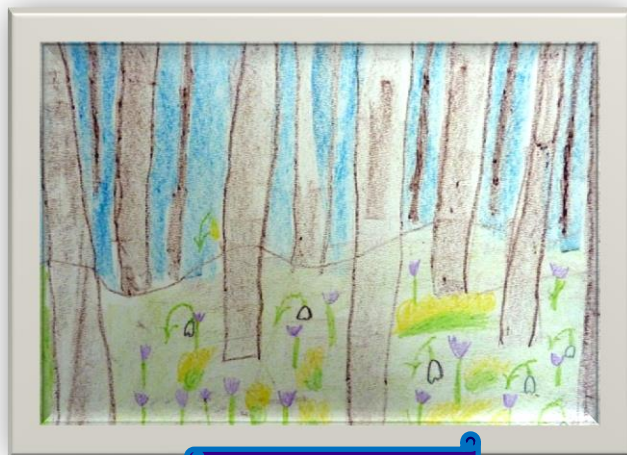
Bili smo na izletu (doživljajski spis)

Med vsemi družinskimi izleti mi je v najlepšem spominu ostal izlet v Bovec.

Na lep poletni dan smo se z atijevim avtom peljali skozi Škofjo Loko v Selca k stari mami na kavo. Načrtovali smo, da se preko Baške grape odpravimo proti Bovcu. Na poti iz Selc

se nam je v neki vasi pokvaril avto. Iz zadrege nam je pomagal starejši gospod, z njegovo pomočjo smo napolnili akumulator. Kljub vsemu avto še ni bil povsem brezhiben, zato smo se obrnili nazaj. Na križišču sredi Škofje Loke se je avto dokončno pokvaril. K sreči so bili blizu policisti, ki so nam pomagali spraviti avto s križišča. Ati je poklical avto vleko. Mami, moj bratec in jaz pa smo se z avtobusom odpravili nazaj domov. Z bratcem sva bila zelo žalostna, saj sva se izleta zelo veselila. Rešil nas je ata Vinko, ki nam je posodil svoj avto. Tako smo se istega dne že drugič odpravili v Bovec. Tokrat čez prelaz Vršič. V zgodnjem popoldnevu smo končno prispeli do hiške, kjer naj bi prespali. Popoldne smo raziskovali Bovec in namakali noge v Soči. Ogledali smo si tudi kraj, kjer so posneli nekaj prizorov iz filma Zgodbe iz Narnije. Zvečer smo v hiški skuhali večerjo, se igrali družabne igre in nato odšli spat. Naslednji dan smo se po zajtrku odpravili na daljši sprehod. Sprehajali smo se ob reki Soči in občudovali naravo. Soča je res lepa. Nama z bratom so bili še posebej zanimivi bunkerji in ostali ostanki prve svetovne vojne. Šli smo tudi čez dolg, viseč most, visoko nad reko Sočo. Mene ni bilo nič strah, mamica pa je bila zelo prestrašena. Na koncu smo prispeli do slapov Mali in Veliki Kozjak. Zaslužili smo si obilno malico in počitek v senci. Popoldne smo se odpravili do trdnjave Kluže, kjer smo si ogledali muzej in dokumentarni film o tem, kako so se včasih bojevali. Potem smo se povzpeli na Hermanovo trdnjavo v bližini. Raziskovali smo razvaline in z višine občudovali bovško dolino. Zvečer smo se utrujeni in hkrati navdušeni odpravili domov na Kokrico.

To je bila ena mojih najljubših dogodivščin.

Matic, 3.č

Lovro, 4.c

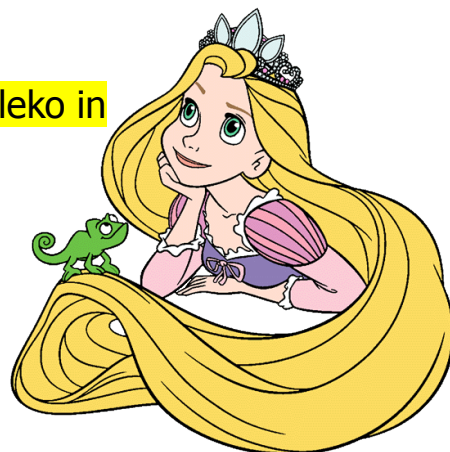

Ankete

Naši novinarji s Kokrice pa so se odločili povprašati o pravljичnih junakih še tretješolce. Tudi oni so radi povedali, kakšne so njihove pravljичne želje ali kaj bi postali, če bi se to dalo.

Preberimo njihove odgovore:

- ❖ Rada bi znala čarati, zato bi bila še najrajši čarovnica. (Manca D.)
- ❖ Peter Klepec, ker je dobil moč. (Lana)
- ❖ Zlatolaska, ker ima zlate lase. (Manca P.)
- ❖ Tudi jaz bi bila Zlatolaska, da bi imela lepo obleko in bi živela v gradu. (Hana)
- ❖ Elsa, ker je zelo lepa in ima hkrati tudi čarobne moči. (Magdalini)
- ❖ Zmaj, ker so zmaji veliki in mogočni. (Iza)
- ❖ Pepelka, saj bi me ves čas spremljala dobra vila. (Neža)
- ❖ Vsevid. Če ne bi česa sam našel, bi zagotovo našel z njegovo pomočjo. (Gašper)
- ❖ Samuraj, ker rešuje svet. (Darko)
- ❖ 'King Kong v zelenih gatah', ker je velik in močan. (Jure)
- ❖ 'King Kong v zelenih gatah' je zelo smešno ime, zato bi jaz postal on. (Lovro)

Šolski novinarji so se počasi nasitili tega spraševanja v zvezi z domišljijo, zato so si mislili: pa vprašajmo še kaj 'zelo resnega'. Med sabo so zbirali ideje, kaj bi to lahko bilo. Pa so slednjič sklenili, da četrtošolce in petošolce vprašajo tole:

Kaj misliš, kaj delajo politiki?

Zaš, 5.c

Odgovori učencev so bili sledeči:

- ❖ HODIJO V PARLAMENT. (David Š.)
- ❖ Sedijo na stolih, gledajo v računalnik in se pritožujejo. (Blaž S.)
- ❖ **MISLIM, DA SAMO UKAZUJEJO.** (Tea S.)

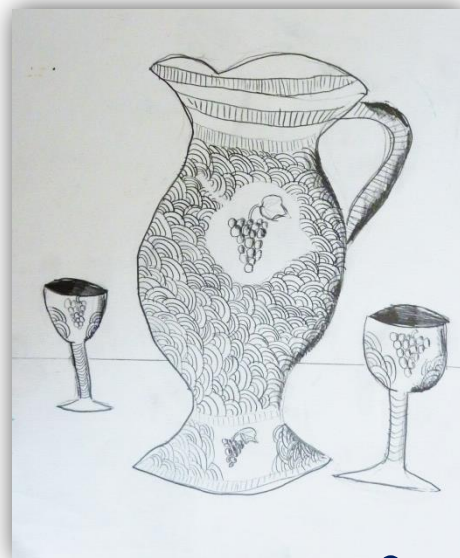

DROBIŽ

- ❖ Mislim, da vladajo svetu. (Pika D.)
- ❖ Se ukvarjajo s papirji, imajo sestanke in se prepirajo; so glavni v državi ali v kraju. (Tinkara Z.)
- ❖ **Pogovarjajo se o politikí.** (Maja M.)
- ❖ Veliko govorijo. (Kanita R.)
- ❖ Sodijo. (Katjuša D.)
- ❖ O različnih stvareh se pogovarjajo. (Tajda B.)
- ❖ **Po mojem vladajo državi in rešujejo velike stvari.** (Ema J.)
- ❖ **Sedijo in govorijo.** (Maks R.)
- ❖ Mečejo na koš z denarjem. (Rok S.)
- ❖ **Odločajo o marsičem.** (Zaš D.)
- ❖ Urejajo politične zadeve. (Klara G.)
- ❖ Dajejo predloge. (Eva E.)
- ❖ **Zapravljajo kupe denarja.** (Patrik T.)

Tjaša, 5.č

Bili smo v Osilnici

(doživljajski spis)

V ponedeljek, enajstega aprila, smo šli učenci tretjih razredov na tabor v Osilnico. Zjutraj smo se zbrali pred šolo.

Peljali smo se z avtobusom.

V Osilnici smo spali v hotelu Kovač.

Dvakrat na dan smo plavali v bazenu blizu hotela. Plavalni učitelji so nas učili pravilnega plavanja in skakanja v vodo. Poleg plavanja smo tudi plezali na plezalni steni, nabirali zelišča, opazovali rože in drevesa. Na poligonu smo se vozili tudi s kolesi. Po večerji smo imeli čas za družabne igre.

Zadnji dan tabora smo imeli plavalni preskus. Dobil sem srebrnega delfina. Po kosilu smo se odpravili proti domu. Pred šolo so nas že čakali starši. Na plavalnem taboru mi je bilo zelo všeč.

Manca, 3.c

Jakob, 3.č

Lastnosti desetletnika po abecedi

A – akcijski, aktiven

B – bister, bojovniški

C – cmerav

Č – čudaški, čudovit

D – duhovit, delaven, direkten

E – energičen

F – fin, fantastičen

G – grozen

H – hiter, hecen

I – imeniten, igriv

J – jezen, jokav

K – kulturnen, kičast

L – lačen, lažniv

M – močan, moder, maščevalen

N – nagajiv, nesramen, navihan

O – olikan, otožen

P – ponosen, priden, pameten

R – razigran, razvajen, radoveden, raziskovalen

S – siten, smešen, sramežljiv, sestradan

Š – šaljiv, štorast, športen

T – tečen, težaven, tih, trmast

U – utrujajoč, učen, ustvarjalen

V – važen, vzvišen, vriskajoč

Z – zoprn, zvest, zanimiv

Ž – žaljiv, živahen, žalosten

Lara, 5.c

Slika v
ozadju:

Andraž,

4.C

Učenka Pika iz 5. c razreda z veseljem obiskuje novinarski krožek. Pri tem ji je najbolj všeč, če lahko opravi kak intervju z osebo, ki je tako ali drugače povezana s šolo na Kokrici. Tako je v letošnjem letu opravila kar dva intervjuja.

Preberimo prvega, v katerem je intervjuvala učiteljico Mojco Jošt.

Učiteljica Mojca, na kaj najprej pomislite, ko slišite besedo šola?

Na otroke in na službo.

Vsi vemo, da na šoli vodite otroški pevski zbor. Koliko časa ga že vodite?

Letos je to že štiriindvajseto leto.

Je težko voditi tak zbor? Predvsem me zanima, zakaj.

Ja, je kar naporno, ker je pri zboru veliko otrok in jih je vsakega posebej potrebno motivirati za delo. Vendar moram ob tej priložnosti pohvaliti vse otroke, ki obiskujejo pevski zbor, saj so se že navadili mojega načina dela in me ubogajo. Skratka, pridni so.

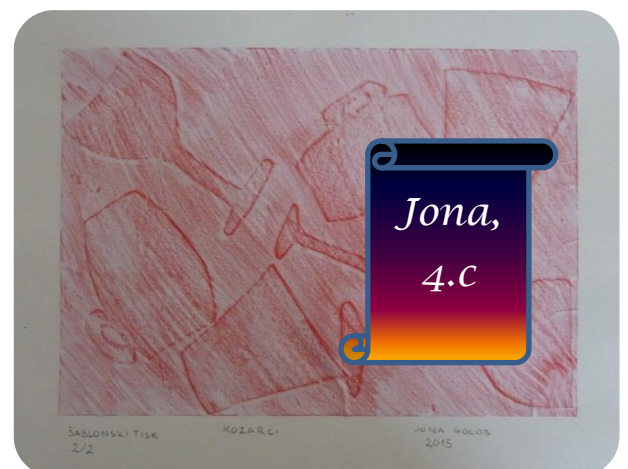
Zakaj ste se odločili, da boste prevzeli vodenje otroškega pevskega zbora?

To je bilo takoj, ko sem prišla učiti na Kokrico. Ravno takrat je šla učiteljica pevskega zbora na drugo šolo, zato je takratni vodja podružnične šole, gospod Bitenc, določil mene, da prevzamem zbor.

Kako se pripravljate na pevske nastope?

Z rednimi tedenskimi vajami. Največkrat pa imamo pred nastopi še dodatne vaje. Kadar imamo nastop v Kulturnem domu na Kokrici, pa kak dan pred tem še tam malo vadimo.

Poleg vodenja pevskega zbora imate tudi interesno dejavnost, ki ste jo poimenovali

DROBIŽ

Gibanje je življenje. Kako to, da ste se odločili za ta krožek?

Tudi sama rada tečem, zato sem pomislila, da bi tudi kateri od učencev tekeli, če bi le imel možnost. Tako sem k teku povabila učence, ki radi tečejo in se radi gibajo v naravi.

Kje po navadi tečete z učenci?

Bolj ali manj se držimo okolice šole. Tečemo po kranjskem polju, po Udinborštu, gremo do Ilovke in čez Rupo. Nekajkrat smo tekli tudi do Brda. No, pa tudi tam smo že pretekli po nekaj kilometrov.

Od katerega razreda dalje se učenci lahko prijavijo na to interesno dejavnost?

Sprva je bilo mišljeno, da od tretjega razreda, vendar sprejemamo tudi mlajše, če želijo.

Na katerih tekmovanjih so učenci pod vašim mentorstvom že tekli?

Na Mamutovem teku in na Županovem teku.

Ali tudi vi sami veliko tečete? Nam lahko poveste kaj več o tem?

Letos pozimi nisem prav veliko tekla, vendar zdaj že začenjam z intenzivnejšo vadbo, saj se želim zopet udeležiti Ljubljanskega maratona in preteči 21 kilometrov. V preteklosti sem se namreč že nekajkrat udeležila različnih maratonov in že pretekla razdaljo enaindvajsetih kilometrov.

Manca,
3.C

Neža,
3.C

Natalija, 3.C

Totalka odštekan dan

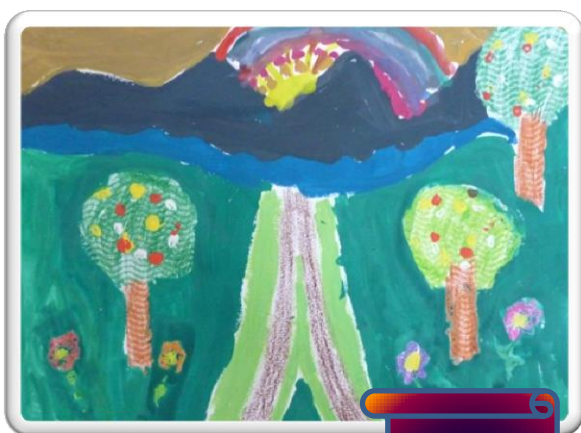
(domišljjski spis)

'Odštekanani dnevi' so zame dnevi, v katerih doživim veliko dobrih in slabih dogodkov. Takšni dnevi so mi zelo všeč.

Nekega dne sem se zbudil zelo zgodaj. Že zjutraj sem vedel, da bo to 'odštekan' dan, in res je bilo tako.

V šoli sem bil že dvajset minut pred poukom. Za malico je bil čokoladni namaz, dobil sem dve odlični oceni in na nogometni tekmi zadel kar tri

dneve. Na koncu dneva sem bil srečen, ker sem doživel toliko dobrih stvari. Kot da bi bil to del enega 'odštekanega' dneva, ki se je nadaljeval naslednjega dne. Takrat so se namreč začele dogajati slabe stvari. Niti malo ni bil podoben prejšnjemu dnevu, saj so našo hišo nenapovedano obiskali tatovi. Naredili so veliko škode in ukradli veliko dragocenih reči, kot so na primer zlate orglice, pokali... Na ta grozen dogodek so nas obvestili sosedi. Hitro smo poklicali policijo in oddrveli domov. Policisti

Nuša,
3.č

so zelo hitro odreagirali in prišli na kraj dogodka, torej pred našo hišo. Pričeli so s pridobivanjem podatkov. Nihče ni kaj dosti vedel, razen nek star gospod, ki je živel daleč proč. Povedal je, da je ravno, ko je šel na sprehod, opazil dva moška, oblečena v črno, ki sta lezla skozi naš dimnik. Fotografiral ju je in fotografijo pokazal policiji. Malce kasneje pa je posnel tudi fotografijo roparja, ki je v rokah držal polno vrečo dragocenih stvari.

Policija je čez nekaj dni tatova tudi našla in ju odpeljala 'na hladno'. Nazaj smo dobili tudi ukradene stvari, prenovili so nam stanovanje. Vse se je srečno končalo.

Zaš, 5.c

Maja, 4.č

Jaz, kanta požrešna

(izmišljena zgodbica)

Mmmm! Tale tovornjak je bil pa okusen, oh! Takole se je zgodbica že začela.

Sem iz pločevine in imam okrogel pločevinast trebuh. Še ne veste, kdo sem? No, jaz sem kanta, a nenavadna kanta, jem namreč samo kovine, zlitine pa le ob ponedeljkih.

Nekega pomladanskega jutra sem šla naokoli prosjačit za hrano, vendar ni bilo tako kot po navadi. Ljudje so mi govorili:

»Četudi si kanta, moraš za hrano delati, poglej ostale kante. To velja tudi zanje, no, saj sama vidiš, kako so suhe. Ti pa poglej svoj okrogli trebušček.«

Vsa razočarana sem šla h Konzervici, moji psički.

Naslednje jutro sem šla lačna od hiše, a počutila sem se drugače. Ojoj, nisem imela več trebuščka, ker včeraj nisem jedla! Spoznala sem, da moram delati. Neki moški mi je dejal: »Delo mora biti strogo! V usta boš morala spraviti čim več smeti, vendar jih ne smeš pogoltniti, le ločiš jih lahko.« Hitro

Iza,
5.č.

sem opravila, ob tem pa sem se še zabavala.

Možakar mi je dal veliko smeti ter mi rekel: »Dobila si službo, mladenka.«

Kante so mi zavidale. Jaz pa sem se kmalu čudila, saj nisem bila več lačna, kantam pa sem vsak dajala možakarjeve smeti. Zahvalila sem se mu in postala kantečenka. To pomeni isto kot v svetu ljudi biti manekenka. Tako sem zaslužila še veliko več smeti. Vse se je počasi vrnilo na stare tire, bilo je kot prej, le da sem bila od tedaj jaz suha, ostale kante pa debele.

Bor, 4.c

Tudi učenki Tinkari Z. iz 5. č razreda so intervjuji zelo blizu. Se pravi, da z veseljem kaki osebi zastavi več vprašanj in zapiše ali predstavi odgovore. Vsega tega se je naučila pri novinarskem krožku. Tako je opravila intervju z učiteljico Nino iz 3. č razreda. O čem sta govorili, si preberite v nadaljevanju.

Učiteljica Nina, vi ste na šoli zadolženi za bazar. Vam je to všeč in zakaj?
Ja, všeč mi je, ker sta mi všeč mesec december in dobrodelnost.

Ko smo že pri decembru, kaj vi menite o božiču?
Zame je to najlepši družinski praznik v letu.

Kaj vam je v zvezi z bazarjem najbolj všeč?
Vzdušje in vsa tista energija ljudi.

Mogoče veste, približno koliko denarja se zbere na bazarju?
Toliko, da lahko kupimo učne pripomočke.

Kaj pa radi počnete v prostem času?
Poslušam glasbo, plešem, se gibam v naravi in se zabavam z družino.

Radi poučujete? Zakaj?
Seveda, zato ker lahko nekaj dam učencem, pa tudi jaz se od njih kaj naučim.

Pa počitnice. Imate te tudi radi?
Tudi, seveda, da se spočijem.

Ali med počitnicami pogrešate šolo in učence?
Z učenci se videvamo skoraj celo leto, zato je med počitnicami lepo misliti še na kaj drugega.

Pa še eno vprašanje za burkanje domišljije. Če bi v tem trenutku lahko nekam odpotovali za en mesec, kam bi se podali?
Na Laponsko na Finskem.

Mlinarica Jedrt, Pika Nogavička in Peter Klepec

(Moja zgodba)

Nekoč je živel fant, ki je zelo rad pomagal drugim. To pa zato, ker je bil najmočnejši fant na svetu. Ime mu je bilo Peter Klepec. Ko je šel domov, je po poti srečal neko punčko, ki je skakljala sem ter tja.

»Dober dan,« je rekel Peter.

»Živijo, fantek,« je rekla punčka. To je bila Pika Nogavička.

»Hej, bi šel na palačinke?« je vprašala Pika.

»Seveda.«

In sta odšla. Ko sta hodila po poti, sta srečala ženico z nekaj vrečic moke.

»Mi lahko dasta malo kruha?« ju je vprašala. Bila je mlinarica Jedrt, ki so jo pregnali iz vasi in ni imela kaj jesti.

Ko sta ji dala kruh, sta nadaljevala svojo pot proti Pikinemu domu. Jedrt pa jima je na skrivaj sledila. Vedela je, da je Pika bogata.

Peter in Pika sta prišla do vile, Jedrt pa se je skrila za bližnji grm. Ko sta šla Pika in Peter notri, se je tudi Jedrt odplazila notri. Obliznila si je ustnice in mislila ukrasti veliko vrečo. Potem je prišel gospod Ficko in ko je videl, kaj se dogaja, je tekkel po Piko.

Pika je vzkliknila: »Kako si pa ti prišla mimo Krokodila?«

»Kaj?!« se je prestrašila Jedrt. Ni vedela, da ima Pika Nogavička ljubljjenčka s takim imenom. Jedrt je pričela teči kolikor so ji noge dale, Peter in Pika pa sta se zasmejala.

Ajda, 3.c

Maja, 4.č

Totalka odštekan dan

(domišljjski spis)

Sobota. Spet vstanem prvi, v dnevni sobi vidim, da je sonce že vzšlo. Sobota se ne zdi nič posebnega, le v daljavi se sliši hrupna glasba. Zbuditi hočem ostale družinske člane, ampak ugotovim, da sem sam doma.

V pižami se odpravim proti glasbi. Izkaže se, da na parkirišču bližnje trgovine poteka nora zabava. Na odru zagledam svojo mamo in sestro, ki plešeta. Oče pa zabava otroke v kostumu zajca. Še preden se zavem, kaj se dogaja, dobim v roke mikrofona in vanj začnem peti svojo najljubšo pesem. Potem igram košarko z Goranom Dragičem, plešem in jem dobrote, ki so na zabavi na voljo.

Domov priplešem, ko je že trda tema. Uležem se v posteljo in zaspim. Zbudim se. Jutro. Čisto normalna nedelja. Pa je res?

Ana,
4.C

Čarobni zid

(domišljjska zgodba)

Nekoč je živel deček, ki mu je bilo ime Miha. Miha je živel v zelo siromašni družini, zato se je nekega dne odločil, da gre po svetu iskat službo. Ampak, vse, ki jih je našel, v vseh je bil odpuščen. Nato se je kar naenkrat znašel pred velikim zidom. Nekje v gozdu je bilo. Naslonil se je nanj. Ko je že mislil, da je na koncu poti, je iznenada padel skozi zid in se znašel pred velikim bogatim gradom. Grad je bil zapuščen. Deček je stopil nazaj skozi zid in zopet se je znašel na istem kraju, v gozdu.

Takoj je stekel domov po vse ostale. Bili so zelo presenečeni. Vsi skupaj so odšli v grad. Tako so tam srečno čisto sami živeli naprej. In samo oni so vedeli, kje je to.

Matic, 4.č

DROBIŽ

Tinkara Z. pa je potem intervjuvala še svojega očeta, ki je tudi bivši učenec naše podružnične šole. Še celo več, bil je prva generacija otrok, ki so začeli hoditi v takrat na novo zgrajeno šolo na Kokrici.

Takole sta se pogovarjala:

Ali se je šola, odkar ne hodiš več vanjo, kaj spremenila?

Malo se je spremenila, ja.

Kateri je bil tvoj najljubši predmet na podružnični šoli?

Dva sta bila, matematika in športna vzgoja. (Takrat se je današnji pouk športa imenoval še športna vzgoja.)

Ste takrat imeli na razredni stopnji kakšne drugačne predmete kot jih imamo danes?

Večina predmetov se je samo drugače imenovala, ostalo je bilo enako, le tujih jezikov se še nismo učili.

Kateri dogodek ti je iz šolskih dni na Kokrici ostal najbolj v spominu?

Najbolj se spominjam predstave Moj kuža je bolan. V njej sem igral zdravnika, ki se ni smel smejati.

Koliko učencev vas je bilo takrat v razredu?

Ne vem več natančno, koliko. Vem pa, da sem imel okoli dvajset do petindvajset sošolcev.

Ste se takrat vsi učenci na Kokrici poznali med seboj?

Večinoma smo se kar vsi dobro poznali, ja.

Koliko jezikov si se torej učil v času šolanja?

Na Kokrici samo slovensko, sicer pa kasneje vsega skupaj štiri jezike.

Moja detektivska zgodba

Ime mi je Gal, star sem devet let in živim na Mlaki.

Takole sem rešil nek kriminalni primer.

Zjutraj je zazvonil telefon in povedali so mi, da je v banki izginil en milijon evrov. Hitro sem odšel v banko. Tam sem se najprej sprehodil po hodniku. Na steni sem zagledal prstni odtis. Fotografiral sem ga in odšel dalje. Na vratih sem zagledal drugi prstni odtis. Tudi tega sem fotografiral in šel skozi vrata. Notri sem zagledal veliko predalov. Eden od njih je bil odprt. V predalu je bil še en prstni odtis, seveda sem tudi tega fotografiral. V naslednjem prostoru sem zagledal še enkrat več predalov, od tega jih je bilo zelo veliko odprtih.

Odšel sem iz banke. V bližini sem v grmovju našel deset evrov. Pot me je vodila naprej, kjer sem na cesti zagledal pet evrov. Odpravil sem se v sosednjo ulico in v čisto zadnji hiši videl dva človeka, ki sta se smejala in govorila, kako sta dobro ukradla denar iz banke. Hitro sem poklical policijo. Ko so prišli policisti, sem jim povedal, da sta v hiši dva roparja. Policisti so vdrli v hišo in ujeli roparja. Odpeljali so ju v zapor, ukradeni denar pa vrnili v banko.

Jaz pa sem odšel domov in nazaj zaspal.

Gal, 3.c

Učenci, ki hodijo k interesni dejavnosti Rdeči križ, z mentorico in učiteljico Marto večkrat obišejo starejše občane, ki živijo na Kokrici ali v bližini.

Obiskali so tudi gospo Jano Fende s Kokrice ter z njo še posebej lepo poklepetali, saj je bila gospa včasih zaposlena na podružnični šoli na Kokrici. Marsikaj zanimivega jim je povedala. Tako je nastal naslednji članek.

Ajda, 3.c

Gospa Jana je delala kot varuhinja v vrtcu. Tu je delala celih osemindvajset let, zdaj je že nekaj let upokojena. V službo je prihajala ob petih zjutraj. Med otroci se je vedno dobro počutila in se dobro znašla. Kot otrok je večino prostega časa preživljala zunaj z drugimi otroki. Takrat je bilo povsem običajno, da so bili otroci ob popoldnevih zelo veliko zunaj in so se skupaj igrali. Največkrat je s še eno vzgojiteljico vodila starejše skupine predšolskih otrok. Povedala je, da so bili otroci ubogljivi in hkrati tudi sproščeni. Od takrat, ko je šele pričela delati, pa do upokojitve, se delo z otroki ni kaj dosti spremenilo. Od nekdanj so bili otroci veliko zunaj, imeli so igralne koticke, bralne koticke, peli so, poslušali pravljice, plesali, imeli so tudi ročna dela. Deklice so se včasih najrajši igrali v kuhinjskem koticu, dečki pa z lego kockami in lesenimi kockami. Tako dečki kot deklice so bili vsi po vrsti ljubitelji knjig.

Tudi za njene otroke ji popoldne ni zmanjkalo energije. Igrali so se namizne igre, brala jim je knjige, hodili so na sprehode. Zdaj ima že vnuke, s katerimi se prav rada pomeri v igri Človek, ne jezi se. Pa tudi karte in igre tombole so pri njih nepogrešljivi.

Na koncu je še povedala, da se sedaj ob prostem času rada sprehaja, hodi na izlete, bere, preživlja čas z vnuki. Nekaj časa ji vzamejo tudi domača opravila, za katera prav rada poprime.

DROBIŽ

Napačna simfonija

Če klavir trobi,
flavta na kitaro igra,
se saksofon z violino združi,
lok sam na kontrabas igrati zna,
nastane simfonija čudna.

Brez pomena kar igra,
gleda brez začudenja
in zraven poje tralaja.

Nič čudnega pa ni,
da tipke klavirju odpadejo,
kitari strune popokajo,
kontrabas pa zruši se na tla.

Ostala skupina naprej igra,
violini mozolja nastaneta,
z odra odvihra
in simfonija se konča.

Lara, 5.c

Kaj se dogaja s tem svetom

(Domišljijiški spis)

Stvari doma so se poslabsale. Mami nam je za kosilo postregla kuhano grozdje, oči cele dneve govori o oddaji Slovenija ima talent, sestra pa namesto z nogometno žogo igra nogomet s klavirjem. Zaradi vsega tega sem ušla k sestrični Evi. Na poti do tja sem videla semafor kot v kaki megli. Dopovedala sem si, da z njim ni nič narobe. Verjetno jaz le vidim slabo.

Ko sva šli nato s sestrično v šolo, me je skoraj povozil voznik taksija. Kuharica se je v šoli do mene obnašala tako, kot da me pozna že celo življenje.

Z Evo sva se dogovorili, da to stvar raziščeva.

Ko sva po pouku odšli na policijsko postajo, naju je tam skoraj kap. Policist Ivan je glasno pel in plesal, pri tem pa roparjem in kradljivcem odpiral vrata, da so lahko pobegnili. Ko sva mu povedali za vsa tista čudesa, je namesto beležnice vzel iz predala pesmarico in začel še bolj glasno prepevati. Hitro sva odšli s policijske postaje. Odločeni, da ta primer rešiva, sva odšli k znancu Petru in mu povedali, kaj naju muči. Obljubil nama je pomoč. Skupaj smo odšli v temačen gozd h gospodu Špiglu. Naročil nam je, da moramo zapisati najzanimivejši dogodek v trinajstih minutah. Če nam uspe, bo mesto ozdravljeno te čarovnije. In tako je tukaj moj najzanimivejši dogodek. Vam je všeč?

Zoja, 5.c

Moj najljubši šport

Rada bi vam predstavila svoj najljubši šport, to je kolesarjenje. Prvo kolo sem dobila, ko sem bila stara štiri leta. Bilo je roza barve in je imelo dve pomožni kolesci. Na tem kolesu sem se naučila voziti kolo. Kolo, ki ga vozim sedaj, je gorsko kolo, sivo bele barve, ima dve zavori in štiri odsevnike. Sedež je nastavljiv. Ima sprednjo in zadnjo zavoro, belo luč ter zvonec, ki je sive barve.

Danes poznamo več vrst koles. To so: gorsko kolo, cestno, dirkalno, kros kolo, BMX kolo.

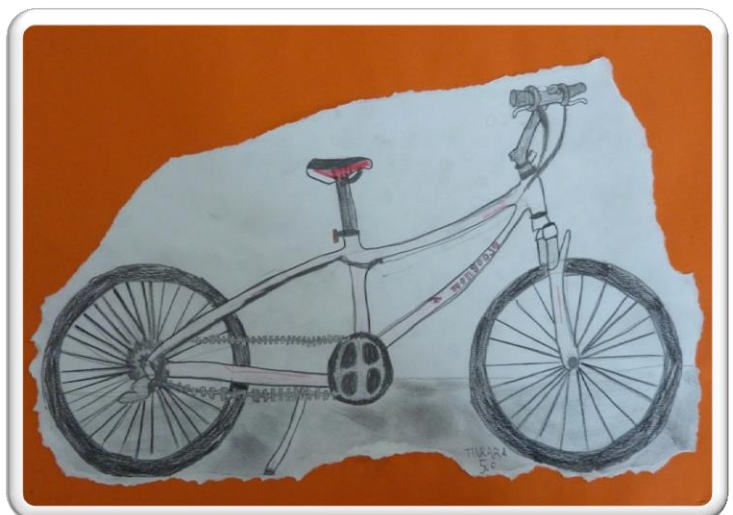
Pa še nekaj o zgodovini koles. Današnje kolo so izumili v 19. stoletju. Najprej so prevladovala visoka kolesa oziroma 'velocipedi'. Pedala so bila pritrjena neposredno na sprednje kolo, ki je imelo premer okoli meter in pol. Taka kolesa so nevarna in okorna, zato so si proizvajalci začeli prizadevati narediti nižje kolo. Največji proizvajalec koles med obema vojnama je bil Fran Betjel, ki se je izučil v Puhovi tovarni. Največji proizvajalec koles na Slovenskem na sploh pa je bilo podjetje Rog. Danes je po svetu na cesti že več kot milijarda koles.

V mnogih regijah je to glavni način prevoza.

Ker so bila kolesa draga, so jih sprva uporabljali predvsem bogatejši meščani. Prva kolesa so se v naših krajih pojavila okoli leta 1880; skoraj istočasno v Zagrebu, Beogradu in v Ljubljani. Kolesa se kot športni rekvizit za rekreacijo lahko uporabljajo v vseh starostnih obdobjih.

Ajna, 3.c

Tinkara, 5.Č

Naj vam celo
poletje sije
sonček...

Varen skok
na počitnice

vam želi vaš
Drobiž